

KIS HÍR LAP

CZICZURKÁÉK ÖRÖME. (Lásd a 29. lapon.)

A JÓ PAJTÁSOK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

PIROSKÁNAK egész este, de másnap reggel is ugyancsak motoszkált a fejében az a nagy ujság, hogy Zoltán egész birtokába fog jutni, vagy legalább juthat, ha akar. Nem csoda, hogy szeretett volna valamicskével többet is megtudni róla. Reggel tehát, mialatt Zoltán az iskolába készült és a holmiját keresgélte össze, Piroska megkoczkáztatta a kérdést:

— Zolti, mondd csak . . . hát aztán mikor kapod meg azt az ötven forintot?

— Azt nem tudom, felelt Zoltán szóra-kozottan. Hol a sipkám? . . . Aztán vigyázz, ki ne fecsegg valamit! . . . Ejnye no . . . talán te dugtad el a sipkámot?

Nem, ilyen vakmerőségre Piroska dehogy vetemedett volna! Meg is került a sipka valahonnan az asztal fiókjából, s Zoltán, mivel már meglehetősen elkésett, majdnem futva ment az iskolába. Épp idején érkezett, hogy részt vegyen egy kis parázs ütközetben, melyet a harmadik osztály diákjai rendeztek.

A tanár még ugyanis nem volt ott a teremben s a fiuk közül is még többen hiányoztak. Egyik garabonczás fiu, Béla, fölkiáltott:

— Fiuk, mondok valamit! Jó tréfa lesz.

— Halljuk!

— Rekesszük ki a későn érkezőket! Kulcs nincs ugyan a zárban, de ha erősen fogjuk a kilincset és neki dőlünk az ajtónak, nem tudnak bejönni, a tanár ur ott éri őket a folyosón és megmossa a fejüket, mert nem szabad künn ögyelegni.

— De megmondják ám, hogy nem eresztettük be őket.

— Hiába mondják. Meghalljuk a tanár ur szavát, hamar helyre sietünk s az ajtó nyitva lesz.

— Nagyon jó! Tegyük meg!

Rövid idő alatt egész kis csapat fiu gyült össze az ajtó előtt. Nem tudták kinyitni az ajtót. A teremből kihallatszó kaczagás mindjárt elárulta az okot s a künn rekedtek kemény ostromra fogták a dolgot, neki dültek az ajtónak, nyomták, döngették . . . mind hiába. A benn levők jobban birták. Véletlenül épp közöttük voltak a nagyobb és erősebb fiuk.

Egyszerre azonban fordult a koczká. Az ostromlók egyike fölkiáltott:

— Itt jön Ákos . . . Siess, Ákos, segíts te is!

A közeledő fiu, kit Ákosnak szólítottak, vidám képü, izmos, vállas gyerek volt. Hamar megértette a helyzetet és jókedvűen szólt:

— Kizártak? No lássuk, ki bírja jobban?

Átadta könyveit egy kisebb pajtásnak, megragadta a kilincset egyetlen rántással lenyomta, aztán neki feszítette vállát, térdét az ajtónak, miközben oda szólt a többieknek:

— Nyomjátok ti is . . . még pedig lenn, mert ők a lábaikkal szoritják benn az ajtót. És mind egyszerre lóduljunk neki. Egy . . . kettő . . . három!

A hatalmas hirtelen nyomásnak Bélának nem birtak ellen állni; az ajtó föltárult s az ostromlók berohantak. De ekkor következett még csak az igazi csata! A neki tüzesedett ostromlók, győzelmes berohanásuk után, rárontottak ellenfeleikre és kemény birkózás, dülekedés következett, nagy kaczagással, éktelen zsvajjal mind-addig, mig nem Ákos és Béla makacs birkózásuk közben neki nem dültek a vas kályhának,

a vas kályhának
felfordult

Nyár

tüzi vesz

Bajnak a

belőle, m

tén lezult

talára, ö

mozta ne

környéké

Épp ek

— Jaj

A tanár

látványon

kürtő a

korom, a

mind a l

szép-rend

— Mic

kérdé a t

Senki s

— Rög

az egész

Föl is

— Azt

Béla az

radni.

— Nek

elszántan.

— Szép

senki sem

Erre, e

annyian f

— Min

Nem csak

Annak

maradt, h

szédai.

— Állj

ficzkó!

a vas kályha pedig hatalmas zuhanással felfordult. (Lásd a képet a 21. lapon.)

Nyár levén, tűz nem volt a kályhában, tüzi veszedelem tehát nem támadhatott. Bajnak azonban elég nagy baj származott belőle, mert a kályha hosszú kürtője szintén lezuhant, még pedig épp a tanár asztalára, össze törte a tinta-tartót és bekormozta nem csak az asztalt, hanem az egész környékét is.

Épp ekkor lépett be még egy elkésett fiu.

— Jaj, mit csináltok? Jön a tanár ur!

A tanár, amint belépett, ugyancsak furcsa látványon bámult. A kályha felfordulva, a kürtő a szoba közepén, az asztal csupakorom, a tinta szétfolyva . . . de a fiuk mind a hányan roppant ártatlan képpel, szép-rendesen ott ülnek a helyökön.

— Micsoda fölfordulás ez? Ki tette ezt? kérde a tanár.

Senki sem felelt.

— Rögtön jelentkezzék, mert különben az egész osztályt büntetem.

Föl is állt iziben Ákos.

— Azt hiszem . . . én tettem . . . mondá.

Béla azonban nem akart hátrább maradni.

— Nekem is volt részem benne, szólt elszántan.

— Szép, szép. Ketten már volnátok. Más senki sem érzi magát hibásnak?

Erre, egyetlen egy fiu kivételével, mindannyian föláltak s őszintén kiáltozák:

— Mindnyájan dulakodtunk, tanár ur. Nem csak ők ketten hibásak!

Annak az egy fiunak pedig, aki ülve maradt, haragosan sugták oda a szomszédai.

— Állj fel te is, Gyula! Állj fel, gyáva ficzko!

De biz' az nem állt fel, hanem nyugodtan ülve maradt A tanár jól látta.

— Hát te, Gyula? Neked semmi részed sem volt ebben a zene-bonában? Egy-magad ültél nyugodtan a helyeden?

— Igen is, tanár ur!

— Hm! No, jól van. Nektek többieknek igen komolyan ismételem, amit már többször mondtam: a tan-terem nem játszóhely. Tudom, nem akartatok kárt tenni, csak pajkoskodtatok. Ha még egyszer teszitek, bejelentem az igazgató urnak. Most beérem annyival, hogy külön latin feladványt kaptok, melyet büntetésül holnapra köll elkészítenetek.

Biz' erre még a legjobb tanulók is ugyancsak elszontyorodtak. Vége ma délután a labdázásnak!

— Most pedig, folytatá a tanár, jertek ide néhányan, csináljatok rendet . . .

Ákos, Béla s még többen készséggel siettek oda, elvitték a kürtőt a szoba közepéről, a nagyjából elsöpörték a kormot s fölitatták papirossal a tintát. E közben Ákos oda sugott Bélának:

— Gyula csakugyan nem tartott veletek?

— Nem . . . a gyáva ficzko!

Többen újra oda sugták ezt magának Gyulának is, de ez gunyos nevetéssel sugta vissza:

— Ostobák vagytok! Tökéletesen elég volt, hogy Béla és Ákos jelentkeztek. Mi hasznotok belőle, hogy most már ti is kinlődtok majd a külön latin feladvánnyal? Nevetlek mindnyájatokat.

Mikor a lezke-órák közt a rendes pihenő idő következett, Gyula félre vonta egy csöndes zugba Zoltánt.

— No, meggondoltad már a dolgot . . . azt az én száz forintos tervemet?

— Gondolkoztam róla, de az igazat megvallva, nem értem egészen.

— Ugyan már no! Hiszen nagyon egyszerű. Tudod, hogy Ákosnak levél-bélyeg-gyűjteménye van, albumba szép rendben beragasztva. Nem valami híres gyűjtemény, mondhatom; Ákosnak egy unoka-testvére gyűjtötte, aki Budapesten jár iskolába s mikor bele unt a gyűjtésbe, oda ajándékozta Ákosnak. Többször végig néztem, nem sokat ér. Hanem egy nagy kincs mégis van benne. Minap az ujságban olvastam mindenféle régi ritka levél-bélyegről, melyek ma már csak nehezen szerezhetők meg és azért nagyon drágák. Le is volt részletesen írva egy ilyen bélyeg, amelyért most száz forintot is adnak. Amint ezt olvasom, eszembe jutott, hogy már láttam valahol éppen olyan bélyeget, még pedig az Ákos gyűjteményében. Kivágtam a leírást, elmentem Ákoshoz és újra megnéztem azt a bélyeget, ösze is hasonlítottam a leírással. Hát csakugyan az.

— És Ákos mit mondott?

— Volt eszem, hogy nem árultam el semmit. Neki sejtelve sincs róla, milyen kincs hever a bélyeg-albumában. Meg akartam tőle venni azt az egy darabot, de azt mondta, hogy egyenként nem szedegeti szét, hanem két forintért ide adja az egész gyűjteményt. Egy forintot valahogy csak össze szedek. Ha te adod a másik forintot, akkor közös lesz a kincs és majd osztozunk az árán. Most már csak érted?

Zoltán nem felelt, hanem a füle tövét vakargatta, mint aki nincs teljesen megnyugodva.

— Beszélj hát! sürgette Gyula. Leszel társam vagy nem?

— Nem tudom én. Mert hát... izé...

tudod, nekem úgy látszik, mint ha nem egészen volna rendjén, hogy olyan olcsón vegyük meg azt az értékes portékát... Föl kellene világosítani Ákost, milyen kincse van.

— Hát még! pattant föl Gyula. Mi közünk hozzá, hogy ő mit tud, vagy nem tud? Azt mondta: két forintért ide adja az egészet, mi megvesszük és ha jól járunk vele, hát az a mi szerencsénk.

Zoltán megint csak szótlán maradt s még nem igen volt meggyőzve.

— No, szánd el magadat! sürgette Gyula. Mint régi jó pajtásomnak, első sorban neked akarok részt juttatni a nyereségből; de ha nem kell, hát keresek más kompanistát. Találok ám eleget, aki nem veti meg az ötven forintot... de talán még több is fog egyre-egyre jutni. Azon aztán azt vásárol, amit szemé-szája kíván.

Erre már inkább megtántorodott Zoltán.

— Igen, de aztán bizonyos-e, hogy az a bélyeg megér annyit? kérdé. És ki veszi meg? Nem is igen tudok én itt valakit, aki száz forintot adna ilyen ócskaságért.

— Itt ebben a rongyos kis városban persze nem is veszi meg senki. De megveszik ám Budapesten, ahol sok a gazdag ember. Nekem pedig van ott egy rokonom, aki jártas az effélékben és akiben teljesen meg is bizhatom; az majd elintézi a dolgot. Hogy pedig legalább is száz forintot ér meg... de olvasd el magad.

Kihuzott a zsebéből egy darabka össze gyűrött nyomtatványt és átadta Zoltánnak, aki mohón olvasta, aztán vissza adta.

— Persze, mondá, ha az a bélyeg csakugyan olyan, akkor...

— No, ugy-e? Én pedig jól megnéztem és teljesen bizonyosan tudom, hogy éppen olyan. Most hát aztán ne himezz-hámozz,

hanem sz
lenni?

— De
inkább sz

— Ugy
vagy nem

emberek, de
gyermekei
pénzzel. Egy
csöppent, és
egy forintot
biz' abba h
egyszerre öt

hanem szólj kerekén: akarsz-e a társam lenni?

— De mégis . . . nem gondolod, hogy inkább szólánék Ákosnak? . . .

— Ugyan ne bosszants! Rá állsz, igen vagy nem? Csak erre felelj. Ha nem tet-

szik, én azt sem bánom. Akkor más valakivel osztozom.

Zoltán úgy érezte, hogy ezt már mégsem engedheti. Ötven forint nagy pénz, ekkora kincsről eddig még csak nem is álmodott. Szülei nem voltak ugyan szegény

. . . A VAS KÁLYHA FELFORDULT. (Lásd a 19. lapon.)

emberek, de nem is olyan gazdagok, hogy gyermekeiket bőségesen tarthatták volna pénzzel. Egy-egy tizeske is csak hébe-hóba csöppent, és ha Zoltán vagy Piroska csak egy forintot is akartak össze gyűjteni, hát biz' abba hetek is teltek bele. És most egyszerre ötven forintot, vágy talán még

többet is kapna a kezébe! Ezt már mégis lehetetlen elszalasztani.

— Most nincs egy forintom, szólt végre. De néhány nap alatt talán össze szerzem. Jövő kedden megmondom, sikerült-e?

— Jól van, addig hát várok. De ne felejtssd, amit fogadtál, mikor először beszél-

tünk erről. Egy árva hangot se szabad elárulnod senkinek!

A csöngettyü-szó vissza szólította helyökre a fiukat.

A tanár irgalom nélkül váltotta be a szavát: olyan hatalmas külön latin feladványt rótt az egész osztályra — az egyetlen Gyula kivételével — hogy a fiuk csak úgy kékültek-zöldültek tőle. Az előadások végeztével boszusan indultak haza s az utcán újabb folytatása következett az ajtóháborúnak. Egyik párt a másikat okolta, hogy ilyen kemény büntetés szakadt a nyakukba. Tüzeskedtek, hajba kaptak és itt-ott bizony el is agya-bugyálták egymást.

Zoltán, aki reggel a künn rekedt ostromlók közt volt s most elgondolkozva ballagott haza, egyszerre csak azon vette magát észre, hogy két diák-társa megrohanja.

— Neked is megfizetünk!

Védte magát Zoltán, de a két erősebb fiúval szemben nagyon pórul járt volna, ha épp idején nem kap segítséget. Még pedig Ákos termett ott s amint párszor jól hátba simogatta a támadókat, ezek eszök nélkül menekültek.

— Ugy-e szaladtok, vitézek? szolt Ákos nevetve.

Az utca sarkáig együtt ment Zoltánnal, ott aztán elváltak. Zoltánt valami nagyon kellemetlen érzés fogta el. Éppen Ákos az, aki azt a nagy kincset bírja s nem tudja az igazat.

— Talán mégsem helyes, hogy kicsaljuk tőle, gondola Zoltán. Igazán nem tudom, megtegyem-é? . . .

Éppen be akart fordulni a házuk kapujába, mikor Gyula futva jött utána és karon fogta.

— Baj van, Zolti! mondá libegve.

— No! Micsoda?

— Az a kis ujság-darab kiesett valahogyan a zsebemből és Béla találta meg. Épp akkor tévedtem a közelébe, mikor több fiúnak felolvasta, aztán pedig azt mondta: »Ugy emlékszem, mint ha láttam volna ilyen bélyeget . . . de nem jut eszembe, hol. Azt hiszem, valamelyik pajtásunknál.« Aztán zsebre dugta az én ujság-darabomat. Én persze egy szóval sem árultam el, mit tudok; de most már attól tartok, hogy Béla vagy közülök valaki más, nyomra talál és elkaparintja az orrunk elől a kincset.

Ez sehogy sem tetszett Zoltánnak. Másnak jusson az a tömérdek összeg!

— Ez már csakugyan baj! Mit csináljunk?

— Sietnünk kell a dologgal. Eléjük kell vágnunk. Hát légy rajta, hogy mentül előbb megszerezd a szükséges pénzt!

— Majd igyekszem. Rajtam nem fog mulni.

(Folytatása következik.)

Találós mesék.

1. *Melyik vér nem piros?*

*

2. *Melyik kasnak van szeme?*

*

3. *Melyik ár fojtja meg a nyulat?*

*

4. *Melyik kapor nem jó az ételbe?*

*

5. *Melyik az a virág, amely nem a földből hajt ki?*

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Költemények és elbeszélések, gyűjtötte Fűssy Tamás. Színes táblába kötve.

— A

KAC
d
ban áll
hozott
nem ije
geti a

Janik
örvende
»az ang
mert a
onnan
Janika,
iskolába
a nagy
törődte
hogy sz

— E

Janika
nak. Ne

— N

Nem
magáva
elkísért
de csak
veszede
is fordu

domb é

Janik

vigan bi

illeti . .

hányszor

nek. Ja

Gusztik

szannak

pet sem

Már

nagy ké

nek a m

— D

Palika!

— M

Palika.

férünk

Hallj

hogy ga

TÉLI MULATSÁG.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

KACZAGÁSTÓL, sikongástól hangos a domb-oldal ott a falu mögött. Javában áll a kedves multság, melyet Tél apó hozott meg az olyan kis barátainak, akik nem ijedeznek, ha egy kicsit meg is csipegeti a fülöket és az orruk hegyét.

Janika meg Palika már tegnap este örvendezve látták, hogy fönna a magasban »az angyalkák üritgetik a vánkoscáikat«, mert a nagymama azt mesélte egyszer, hogy onnan hull az a gyönyörű fehér hó-pihe. Janika, aki már második esztendeje jár iskolába, kissé hitetlen képpel nézett ugyan a nagymamára, de hát most egyelőre nem törődtek többé, akár honnan hull is, csak hogy szép sűrűn hull a hó.

— Holnap kimegyünk szánkázni, szólt Janika a kerítésen át a szomszéd Palikának. Nekem van ám jó szánkóm!

— Nekem is! Én is ott leszek.

Nem is maradt el egyikök sem. Janika magával vitte Gusztikát is, Palikát pedig elkísérték a hugocskái, Juliska és Bözsike, de csak mint nézők, mert hát mégis csak veszedelmes multság a szánkázás, még föl is fordulhat az ember. Olyan magas az a domb és sebesen suhan le rajta a szánkó.

Janika és Palika épp ezt szeretik és vigan biztatják egymást. Ami a fölfordulást illeti... no hát fölfordulnak biz' ők akár hányszor, de csak annál nagyobbat nevetnek. Janika végre fölülteti maga mögé Gusztikát is a szánkóra és kettesben csuszszannak le a sikos lejtőn. És Gusztika csöppet sem fél.

Már erre aztán Juliska és Bözsike is nagy kedvet éreznek rá, hogy részt vegyenek a multságban. De hajh!... nem lehet.

— De kár, hogy a te szánkód olyan kicsi, Palika! szól Juliska. Én is fölülnek hozzád.

— Meg is szánkáztatnálak szívesen, feleli Palika. De az én kis szánkómon el nem férünk ketten.

Hallja ezt Janika s nyomban bebizonyítja, hogy gavallér.

— Majd megszánkáztatlak én! Még egyszer Gusztikát viszem le, aztán titeket sorra.

Meg is tette s bele nem fáradtak esti szürkületig. Kipirulva, vidám kedvvel tértek haza s jaj de pompásan izlett aztán az ozsonna! Egyhangulag azt állították, hogy a nyárnál talán még kedvesebb a tél, amikor

Sikos a hó, röpül a szán
Lefelé a domb oldalán.
Néha-néha föl is fordul,
Az utas a hóba borul.
De baj is az! A hó puha,
És sáros sem lesz a ruha.
Talpra ugrik, aki vitéz,
A hidegnek oda se néz,
Mert szánkázni, jaj olyan jó!
Hála neked, vén Tél apó!

A TŰZ-KIRÁLY AJÁNDÉKA.

— Mese. —

(Képekkel a 24. és 25. lapon.)

AJDANÁBAN, réges-régen: a tündérek, apró manók, sárkányok és boszorkányok idejében élt valahol egy kis leány, akinek Iluska volt a neve. Nagyon csöndeskén éldegélt nagyon öreg nagyanyjával egy nagyon régi ódon házban s egyedüli pajtása és játszó társa a Tacskó kutya volt, aki azonban öreg jószág létére már inkább szeretett heverészni és szunyokálni, mint fürgén szaladgálni és játszogatni.

Nem is járogatott Iluska sokat ki a házból, inkább otthon dolgoztatott, olvasgatott, ámbátor eképen sokszor elfogta az unalom és kedvetlenség. Szeretett volna a többi gyermekkel ő is vigan mulatni, de nem tette; mert a hányszor megpróbálta, mind-annyiszor az lett a vége, hogy ő maga sirva és mérgeződve, hű Tacskó kutyája pedig fájdalmasan vonítva és dühösen kaffogva futott haza.

Nem is csoda, mikor őt magát csufolgatták. Tacskót pedig megdobálták, megkinozták. Mihelyt mutatkoztak, a vásott

gyerek-had mindjárt gunyolódva és hahotázva fogta körül.

— Tűz! Tűz! Ég a fejed, Iluska, ugorj gyorsan a patakba! kiáltá az egyik.

— Jaj de süit!... szólt a másik és meghuzta az Iluska haját.

— De bizony éppen jó, hogy jössz, mondá a har-

madik. Tüzet akarunk rakni, de nincs gyújtó szálunk... várj csak, meggyujtom ezt a szalmát a fejedben.

És szalma csóvát ütögetett a leányka fejéhez.

... KICSINYKE ALAKOT LÁTOTT A LÁNGBAN. (Lásd a 27. lapon.)

A jó öreg Tacskónak is kijutott. Afféle kurta lábu, nagyon hosszú dereku eb volt, csöppet sem formás, a járása meg már éppen ügyetlen.

— Hahó, Tacskó! Hiszen neked kevés

a négy lábad, még kettő kell a hasad alá.

Egy ízben meg is tették, hogy lefogták a kis ebet és a hasa alá két botocskát kötöttek mint lábakat, úgy hogy a szegény

(Folytatása a 26. lapon.)

... ELÁLLTÁK AZ UTAT. (Lásd a 27. lapon.)

(Folytatás a 24. laphoz.)

pára, amint odább akart futni, minduntalan fölfordult, mig-nem Iluska végre megszabadította.

Sokáig nem is tudta Iluska, ugyan miért is bántják, csufolják? Elpanaszolta a nagyanyjának, de ez boszusan felelé:

— Nem tehetek róla. Magam sem nagyon örömet nézek rád. Mindig azt hiszem, tüstént lobbot vet a fejed. Soh' sem hittem volna, hogy olyan unokám legyen, akár csak a tűz-király leánya. Pedig másképp nem is éppen csunya volnál.

— Nem bizony, nem volt Iluska csunya; de mikor még a nagyanyja is így szólt hozzá, hát ugy elkeperedett, hogy az egész világra haragudott.

— Jól van! Ha engemet nem szeret senki, hát én sem szeretek senkit. Karmolunk, harapunk mindig mindenkit, ugy-e Tacskó?

A vén Tacskó morgott valamit; de hogy igen-t akart-e mondani, vagy nem-et, az nem egészen bizonyos. De az bizonyos, hogy Iluska csak még inkább elkeperedett, mikor végre megtudta, hogy mi hát a kifogásuk ellene?

Egy napon a közeli erdőbe sétált, mert ott legalább nem csufolta senki. Ez-úttal azonban csalódott, mert több pajkos fiu épp ott kalandozott és fosztogatta a madár-fészkeket. Alig pillantották meg a leánykát, csufolkodva fogták körül:

— Jaj, Iluska, kegyelmezz a szegény erdőnek! Vigyázz, hozzá ne érsz a fejeddel fához, bokorhoz, mert meggyulad az erdő, porrá ég fa, állat, madár. Hahaha!

Iluska mérgesen nekik rohant, de az erősebb fiuk csak nevétek, inkább még ők czibálták meg a haját.

— Jaj de süit! Lánggal ég! Fölperzseli az erdőt, fussunk! Hahaha!

Odább mentek s Iluska dühösen dobált utánok köveket, Tacskó pedig mérgesen ugatott, mire azok csak még inkább kacagtak és csufolódtak. Egyszerre azonban egy öreg anyóka bukkant elő a fák közül és a fejét csóválva szólt:

— Ejnye, ejnye, kis leányom, hát illik az, hogy kővel dobálózzál?

— Bánom is én, ha nem illik is! Jaj, birnék csak velök, majd megfizetnék nekik! Mit csufolnak, nem is tudom miért!

— Ej, a gonoszok! És hogy csufolnak?

Iluska elpanaszolta s még azt is elmondta, hogy a nagyanyja mit mondott.

— Alkalmasint igaza van a nagyanyádnak, szólt aztán az anyóka. Bizonyosan a tűz-királynak köszönheted, hogy olyan lángvörös a hajad. Ezért csufolnak. De ha megkérnéd a tűz-királyt, talán adna is valami fegyvert, amellyel legyőznéd ellenségeidet.

— Jaj de jó volna! Meg is teszem és akkor jaj nektek!

Haragosan fenyegetőzött a messziről még mindig csufolkodó gyerkőcök felé. Aztán megint az anyókához fordult, hogy megkérdezze, hol talál rá a tűz-királyra? Ám nagy boszuságára az anyóka már eltűnt.

— No, majd találkozom vele újra, vagy más módon megtudom. Ne félj, Tacskó, majd száz-szorosan megfizetünk nekik!

Egyelőre azonban csak még rosszabb lett a dolga, mert abban bizakodva, hogy majd csak segítségére jön a tűz-király, mérgesen és vakmerőn szembe szállt ellenségeivel. Még ököllet is rájuk rontott. De a vége mindig az lett, hogy őt verték meg.

Igy
otthon
bámul

—
tudna
eljutni

—
hetek,
utánam

A
amint
látott

—
zes al
apród
marad

—
Megé

—
félni

Ilus
nagyo
ime,
Iluska

tan ut
A má
a tűz
retlen

volt,
dozó

—

talán

Ta

indul

domb

de T

lált

volt

ragyo

alig

Igy aztán csüggedten kuporgott egy este otthon a tűzhely előtt Tacskóval. Bele bámult a lángba és elégedetlenül dörmögte:

— Mi haszna, hogy a tűz- király talán tudna segíteni rajtam, ha nem tudok eljutni hozzá?

— Ha csak az a bajod, könnyen segíthetek, szólott egy pattogó hangocska. Jőjj utánam, elvezetlek hozzá!

A hang a lángokból hallatszott s Iluska, amint oda bámult, egy kicsinyke alakot látott a lángban. (Lásd a képet a 24. lapon.)

— No's, szaporán! sürgette a kis tüzes alak. Én Szikra vagyok, Tűz- király apródja. Nem szeretek sokáig egy helyben maradni.

— Igen . . . de hogy menjek utánad? Megéget a tűz!

— Aki Tűz- királyhoz akar jutni, annak félni nem szabad. No, én megyek.

Iluska még habozott, de a vén Tacskó nagyot vakkantva beugrott a lángba s ime, nem esett baja, sőt hivólag nézett Iluska felé. Már erre Iluska is elszántan utána ugrott és neki sem történt baja. A második lépéssel már megint künn volt a tűzből és amint szét nézett, egészen ismeretlen tájékon találta magát. Sötét is volt, csak messziről csillogott egy ugrándo- zó kis fény.

— Ez bizonyosan az a Szikra urfi, talán arra felé kell mennünk.

Tacskó nem is tétovázott, hanem megindult. Iluska hát követte. A fák, bokrok, dombok közt a kis' szikra sokszor eltűnt; de Tacskónak jó orra volt, mindig ráta- lált a nyomra. Egyszerre aztán nem is volt többé szükség vezetőre, mert olyan ragyogó fény csillogott a szemökbe, hogy alig tudtak bele nézni. Az a kápráztató

fény pedig egy nagyszerű palotából áradt, melynek a falai, tornyai csupa láng- csíkok- ból, szikra- csillagokból voltak össze rakva.

— Ez nem lehet más, mint a tűz- király palotája! gondolá Iluska.

Ebben nem is tévedett; de már abban igen is, hogy azt hitte: könnyű szerrel bejut a palotába. Mert még messze volt onnan, mikor egyszerre csak láng és füst csapott föl az útjában és két szörnyü sárkányt pillantott meg, akik orruk- ból tüzet fujva elállták az utat. (Lásd a képet a 25. lapon.)

— Mit akartok, vakmerőek? sziszegte az egyik sárkány.

A vén Tacskó nagyot vakkantott, mert olyan- formát gondolt, hogy ha Szikra urfi hívta őket, akkor nem is eshetik bajuk. Bátorsága átszármazott Iluskára is, aki szintén merészen szólt:

— Tűz- királyhoz iparkodunk, hű apródja, Szikra urfi vezetett idáig, hát bocsás- satok be! Kikaptok a gazdátoktól, ha uta- mat álljátok. Szikra apród eddig már be is jelentett a királynál.

— Mérge- s kis jószág, szólt egyik sár- kány a másikhoz. No látszik is csakugyan a lángoló haján, hogy közibénk való. Igazi kis tüzes sárkány. Hát bocsássuk be!

— De nem ingyen, szólt a másik. Aki bemegy királyunkhoz, mind ajándékkal tér haza. Hát amit kapsz, abból juttatsz nekünk is.

— Ó, szivesen, felelt Iluska; és be- sé- tálván a két sárkány közt, arra gondolt, hogy ha a tűz- király teljesíti kívánságát, akkor legelőször is a két sárkányt fogja megbüntetni, mert ezek is csufolták.

A fürge Szikra apród ott várta a kapu- ban és fölvezette a nagy- terembe, ahol Tűz- király a trónuson ült, fején tüzesen

villogó drága-kövekkel ékesített koronát viselve. Iluska hamarjában nem is tudta, hogy kezdjen bele a szóba, de a király megszólalt:

— Tudom, miért jöttél. Hű Szikra apródom sokszor hallgatta panaszkodat, mikor ott keseregte a tűzhelynél. No, igazad van, hogy tőlem vársz segítséget, mert csakugyan én festettem lángszinüre a hajadat s e miatt van annyi csufolkodó ellenséged.

— Akkor hát adj nekem fegyvert, hogy bírhak velök és ha ellenemtámadnak, győztes mindig én legyek.

— Ugy lesz, meglesz.

A koronájához nyúlt, levett róla egy nagyon kedves, szelid ragyogású drága-követ és Iluskának adta.

— Fogd és helyezd a szivedre s ez legyen a fegyvered.

Iluska megtette és egyszerre valami sajátságos melegséget érzett a szívében. Oda kapott s furcsa!... már nem találta kívül a drága-követ.

De nem töprengett miatta. Olyan vidámnak, elégedettségnek érezte magát, mint még soha, s szinte könnyes szemmel mondott hálát a tűz királynak, aztán megindult.

— No, kedves Tacsóm, most már siessünk haza, most már minden jó lesz.

Amint a sárkányokhoz ért, sajnálkozva mondá:

— Jaj, szegény sárkányok, ti ugyan hiába vártok tőlem valamit. Amit kaptam, kézzel szét nem oszthatom, csak benn van a szívémben,

ilyen édes, meleg érzés! De hogy juttassak nektek belőle? Legföljebb ha megölellek s megcsókollak köszönetül, hogy bebocsátottatok.

FÉNYKÉP A HOLDRÓL. (Lásd a 31. lapon.)

— I
kány?
nyokat

— H
S al
szerető
sárkány
szállt t

Csod
haza, m
Tacsó
vezette.

Másr

ellenség

tek a c

nem tu

nevetett

megzu

olyan sz

kon ak

tek odá

Még

csufolk

— T

mondog

jó leány

— M

tegnap.

— N

Rövi
jót és s
hozzá, m
hogy ma
aki Ilu
hogy t
messze
gabb le
S egy
mét ott
sollyal s

— Bohó beszéd! dörmögte az egyik sárkány? ki csókolna meg minket csuf sárkányokat;

— Hát én, aki hálával tartozom nektek.

S alig mondta, meg is tett. S gyöngéd szerető csókja érintésétől eltűnt a két csuf sárkány és helyettük két fehér galamb szállt turbékolva magasra.

Csodálkozott Iluska, de aztán sietett haza, mert már későre járt az idő. Az öreg Tacsó a sötétben is szerencsésen haza vezette.

Másnap vidáman kelt föl s kisétált. Régi ellenségei csakhamar körülfojták és rákezdték a csufolkodásra. De ő, sajátságos!... nem tudott megharagudni. Inkább maga is nevetett és szelid tréfával felelt. Ellenségei megzavarodva hallgattak el s mikor Iluska olyan szeliden, kedvesen nézett rájuk, torkukon akadt a sértő szó és röstelkedve mentek odább.

Még kétszer-háromszor próbálták a régi csufolkodást, de sehogysem sikerült.

— Tulajdonképen miért is bántjuk? mondogaták. Ez az Iluska olyan kedves, jó leánykának látszik.

— Nekem szép képeket is mutatott tegnap.

— Nekem almát adott.

Rövid idő múlva mindenki tudott valami jót és szépet Iluskáról. Most is szaladtak hozzá, mihelyt meglátták, de csak azért, hogy magukhoz hívják, s az volt a boldog, aki Iluskával játszhatott. Ugy szerették, hogy tűzbe-vizbe mentek volna érte s messze földön nem volt Iluskánál boldogabb leányka.

S egy este, amint játéktól fáradtan ismét ott üldögélt a tűzhelynél, boldog mosollyal szólta magához:

— Csakugyan igaz... legyőztem mindenkit s most már tudom, mi az az ajándék, melyet a tűz-király fegyverül adott szivembe; szelidség és meleg szeretet!

CZICZURKÁÉK ORÖME.

(Képpel a czimiaapon.)

KJUT az örömből annak, aki megérdemli. Igaz hogy néha nem könnyű rászolgálni, de csak annál édesebb ám a jutalom.

Ime Cziczurka urfi és Miczurka kisasszony mily önérzetes örömmel sétálnak a jó czicza-mama oldalán! Mem csak holmi közönséges sétára indultak ki, boldog célja is van az utjoknak. Mert a czicza-mama minap így szólt:

— Gyerekek, ha vasárnapig semmi panasz sem lesz rátok, eljösztök velem Karmoska nénihez.

Nagy szó volt ez. Nagy jutalom, de roppant feladat is. Vasárnapig még három nap és odáig semmi panaszra se legyen ok! Mindig szépen tisztára mosakodva kell lenniök, nem szabad hiába-való nyafogással alkalmatlankodniök a mamánál, nem szabad a vizes csöbörbe pottyanniök, sem egymást megkarmolniök, sem a kis ölebbel háboruságba keveredniök... És ők ezt — akár hiszi a világ, akár nem — teljesítették, úgy hogy a jó czicza-mama is örömmel váltja be ígérését, viszi őket Karmoska nénihez.

Ott pedig ma nagy vigság lesz, cziczázás és hangverseny, aztán pedig lakoma, amelyet csak a gazdag és bőkezű Karmoska néni tud adni: spékelt egér-pecsenyét, kövér tejszint, csirke-czombot s még sok egyéb jófélést. S mindezeknek a hegyibe lesz még bőven dicséret is, mert a néni így fogadja kedves kis vendégeit:

— Örvendek, hogy eljöttetek, mert ebből azt látom, hogy jók voltatok. Most hát it is mulassatok s vigan lakomázzatok!

BENN ÉS KÜNN.

ITTEN ülök, duzzogok,
Mert kijárni nem tudok.
O, ez a meleg szoba
Oly unalmas, ostoba!
Főleg ez a puha pamlag
Bosszant, keserít ugyancsak!
Hej, pedig én azt kívánnám,
Hogy a fehér mezőt járnam,
Csuszkálgatva jeges tavon,
Hemperegve pihés havon!
Nagy kedvemben futnék, szállnék,
Pipás hó-embert csinálnék,
Hó-golyóval ágyuzhatnék —
Ha innen kimozdulhatnék.
Hej, de mikor nem lehet!
Most jön zongora-tanárom,
Utána jön még vagy három,
S ez elveszi kedvemet.

Itt állunk, vaczogunk,
Csak úgy dobol a fogunk.
A lábunk a hótul nedves,
Ó, így fázni beh keserves!
Rideg mezőn a szél átzúg,
Hideg erdőn sirva átbúg . . .
Száraz gallyat szedegetünk,
Legyen tőle jó melegünk.
Hejh, de mire haza érünk,
Bélénk is fagy tán a vérünk!
Hol az öröm mostanában?
Jól fűtött, meleg szobában.
Édes anyánk nehezen vár . . .
Bár csak otthon lehetnénk már!
A bubosban tűz pattogna,
Oda bujnyánk a vaczokba,
Onnan ki se kíváncsoznánk,
Sült tök-magot ropogtatnánk!

FÉNYKÉP A HOLDROL.

(Képpel a 28. lapon.)

MIKOR felhőtlen estéken szépen világít a hold, szeretünk bele nézni szelid fényébe, mely nem vakít, mint a kápráz-

tató nap. Igaz, nem is ad olyan nagy világosságot, de éjszakára az is elég.

Hajdanában, mikor még fejletlen volt a tudomány, sokféle téves vélemény uralkodott a holdról és a mesékben még ma-

napság i
még azt
dülget o
ott a sáto
gyatkoza
ijedezve
rohanta

Mi m
se Dávid
a meséb
megfekü
dat. Mer
kéje a vi
vizsgálók
is rajzol
Kicsiben
rajzunk.

Igen,
mint a h
Es a fén
látó csöv
meghatár

A hold
a nap kö
tendőkke
a föld am
sokkal k
mán azon
szen kop
vannak r
azaz haj
ható. A
gyek nyu
tehát növ
Való-szin
vannak tu
kevéske l
olyan ritk
nem élhet
Mikor a r
nak, amel
csak vissz
sötét test.

Nincs t
szép fény
senki sem
földünkön

napság is sok furcsaságot fognak rá a holdra; még azt is, hogy egy holdbeli ember hegedülget ott, vagy hogy Dávid király ütötte föl ott a sátorfáját és hárfázgat. Mikor hold-fogyatkozás áll be, némely tudatlan népek nagy ijedezve azt hiszik, hogy rettenetes sárkány rohanta meg a holdat és el akarja nyelni.

Mi most már tudjuk, hogy nem él ott se Dávid király, se másféle ember, annak a mesebeli sárkánynak pedig ugyancsak megfeküdné a gyomrát, ha elnyelné a holdat. Mert a hold nagyon szomorú részecskeje a világ-mindenségnek, miként a csillagvizsgálók azt már pontosan leírják, sőt le is rajzolják, de sőt le is fotografálják. Kicsiben ilyen hold-fotografiát mutat mai rajzunk. (Lásd a képet a 28. lapon.)

Igen, lefényképezik a holdat, épp úgy, mint a hogy a fotografus bár melyikünket. És a fényképekről, de meg a nagy messzelátó csöveken át is meglehetősen pontosan meghatározzák, mi van a holdon.

A hold, mely a föld körül és ezzel együtt a nap körül forog, hajdanában, millió esztendővel ezelőtt, olyan forma lehetett, mint a föld amelyen mi élünk; csak hogy persze sokkal kisebb. A végtelen idők folyamán azonban a hold kihűlt és mostegesen kopár, élettelen. Nagy hegységek vannak rajta s tömérdek kialudt kráter, azaz hajdani tüzokádó hegy tölcésére látható. A hegyek mellett hosszú, mély völgyek nyulnak el, de víz nincs a holdon, tehát növény sincsen s élő lény sem lehet. Valószínű, hogy levegője sincs, ámbar vannak tudósok, akik vitatják, hogy valami kevéske levegő talán még lehet ott is, de olyan ritka, hogy sem állat, sem növény meg nem élhetne benne. Sivár, holt közet az egész. Mikor a nap arra az oldalára süt rá a holdnak, amelyet látunk, akkor fénylik, de ez csak vissza verődött fény; magában teljesen sötét test.

Nincs tehát ott a holdon semmi élet és a szép fénye nagyon csalóka fény, oda bizony senki sem kívánczozhatik. Jobb itt a mi szép földünkön, ahol mindenütt élet virul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« LIII. köt. 26-dik számában közölt nyelv-gyakorló feladvány megfejtésében kis olvasóim dicséretesen buzgólkodtak. De ez uttál is sokan vettek be jegyzékekbe olyan szavakat, melyek a föltételeknek nem felelnek meg (idegen szók, igének hajtogatott, vagy tétető alakjai, kevésbé ismert helyi nevek, ugyan-egy szónak többféle értelme szerint való fölsorolása stb). Ezeknek törlése után kitünt, hogy legtöbb helyesen alkotott szót, 60-at Erdős Emma, Corinna és Ilonka küldtek be, még pedig a következőket:

e, eme, emészt, émett (éber), emtet (szoptat), ér, ere (gyeple), érem, ereszt, e eszt, érett, érme, ért, esz, eszme, Eszter, ét, Ete, mer, mér, merész, mereszt, méret (főnév), mersz (bátorság), mert, mért?, mész, méter, metsz, metszet (főnév), ré, rém, rész, rét, Rete, Réte (helységek), retesz, szem, szemer, szemét, szer, Szerém, szeret, szerte, te, termet, tér, tere (tere-fere), térme, terem, terém, terem, termeszt (hangya), természt, természet, tesz, tét, tetem.

A jutalom tehát a nevezetteket illetné. Ámde nem csekély meglepődésemre a kiadó hivatalnak hozzám intézett hivatalos jelentése szerint a »Kis Lap« előfizetőinek jegyzékében olyan nevű előfizetők nem találhatók és így a jutalom részökre el nem küldhető. Mivel azonban lehetséges, hogy valaminő tévedés forog fenn, ezennel föl hívom őket, hogy egy hét leforgása alatt előfizetői voltak igazolása mellett levél útján jelentkezzenek.

Ha ez nem történnék meg, akkor a másod-sorban legjobb megfejtés beküldője nyeri a jutalmat. Ilyenek négyen (illetve hatan): Horánszky Pali, Diemár Kálmán, Herczeg Ilonka és Albert, s Kun Annuska és Ghillány Sándor egyenlő számmal küldtek helyesen alkotott szavakat, még pedig mindegyikük 53-at. Ekképen sorsolásra kerülvén a sor, nyertesek lettek Herczeg Ilonka és Albert, kik a következő szókat küldték be:

termet, esz, mér, tesz, terem, ér, tér, te, méret (főnév), mész, méter, metszet, szer, ereszt, temet, termeszt, Szerém, szét, rét, rém, szem, rész, retesz, metsz, szerte, ereszt, tetem, mert, szemét, emészt, merész, érem, szeret, Eszter, Ete, e, eme, szemer, ért, mer, émett, terem, mereszt, termeszt (hangya), érett, eszme, mért?, Rete (falu), ré, tét, Réte (falu), emtet, Emer (női-név).

Helyesen fejtették meg továbbá, a zárjel közt megjelölt számu helyes szavakkal: Székely Lajos (48), ifj. Kőrösi Károly (46), Boros Emmike (48), Zimmermann Nelli (43), Mérey Ágosta (47), Nékám István (44), Fried Ernő (38), Badics Gizi (45), Graefl Paula és Márta (42), Gondos Géza (41), Mándy Thyra (35), Danielisz Jenő (29), Basch Bözsike és Wallfisch Irénke (32), Pekáry Ilonka (33), Gunszt Lajos (37), Zettl Győző

(37), Schwarz Magda (38), Veress Gizike (35), Ebeczky Gabriella (42), Jelinek Lajos (38), Spitzer Jolán és Fánika, Gerber Alfréd (20), Szigeti testvérek (43), Súlyom Fekete Vilmos (37), Esterházy Erzsébetke (29), Breszlauer Blanka (27), gróf Dégenfeld Ilka (28), Szilágyi Elise és Misike (37), Molnár Ferencz (37), Herzfeld Paula és Ella (43), Bachrach Mátyás (19), Granitz Manó és Ödön (45), Kis Károly (25), Pilz Erika és Felice (35), Basch Andor (47), Kubinyi Erzsike és Lilike (33), Astleithner Teréz és Arthur (44), Mészáros Jolánka és Matildka (38), Kövesi Jenő (45), Záborszky Mariska és Dezső (43), Heszke Irmus (30), Imre Tóni (34), Kazy Livia (45), Zádor György, és Elek (28), Masjon Márta és Vili, Krenedits Erzsike (43), Hajdu József (34), Hiesz Ferike (38), Murgu Jancsi (41), Benedek Dávid (42), Preisach Frida (39), Hajnik Ilona (50), Erneyi Anna (41), Sier Friczi (51), Kácsér Ella (35), Vajda Marietta és Feri (46), Gáldonyi Mariska és Miklós (39).

*

A nyertes részére, a már előadott fönntartással, a jutalom-könyvet (*»A hősök«*, görög tündérmesék gyermekek számára, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Agost*, hat könyvmatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mint valami áldásos hóföregtet: a pósta egyre hullatja még szekrényembe a ti köszöntő leveleit. Alig győzöm bontogatni őket. De mégis kedves nekem ez a foglalkozás, mert csak ragaszkodástok boldogító jeleit látom bennök.

Egyenkint köszönni meg nektek a sok jó kívánást, képtelen vagyok. E soraimban mindnyátoktoknak felelek, mindnyájatokat öllelek.

Forgó bácsi.

*

Angyelkovic Miklós. Ha tizenkét nappal később szál is be hozzátok az anygalka: azért marad ám még az ő garabójában sok, sok kedves ajándék, mellyel téged meg fog örvendeztetni. Pompás bizonyítványoddal erre bizony rá is szolgál. — **Mándy Sándor.** Örvendő tudomásul vettem meleg soraidat. — **Br. Gerliczy testv.** Sületlen-e még az a rejtvény? — **Almássy Emma.** Azóta, reményilem, elmúlt köhögésed s most csak annál vigabban szalajthatod neki magadat a korcsolyázás gyönyörének. Igazán gyönyör, mert ez a mozgás az, mely legközelebb van a repüléshez. Csak a kisebb Dénise lovagol? Te nem szeretsz lóháton ülni? — **„Pannika“.** Gyarló versike biz' az. Csak az érzelem szép benne. De ezt még nem tudod művészi formába zökkenteni. Korán is volna. —

Badics Gizi. Nos? Kedvez-e már a torkod a lábodnak? Csak megérttetted ezt a tréfás kérdésemet? — **Kramer Margit.** Némi kis bővítéssel közölni fogom. — **Kresz Károly.** Részvétellel vettem betegséged híret s örvendő meglepetéssel azt, hogy már annyira haladtál a hegedülés művészetében. — **Ghillány Sándor.** Olyan lapot, amelyet kívánsz, nem ismerek. Történeti cikket eleget olvashattál a *»Kis Lap«*-ban is. — **„Egy anya.“** Hova írhatnék levelet? Még inkább örvendenék a személyes találkozásnak. — **„Egy tanító.“** Szerdán este 7—8 a szerkesztőségben, ha szivesen veszi. — **Zsigmond Jeno.** A rejtvénynek megoldott foglalatára éppen csak megoldás. Olyan találós feladvány, mint bár mely más. A vele járó jutalom-nyeremény mint eddig, ugy ezután is azé, akit a helyes megfejtés beküldőinek neve közül elsőnek huztak ki. — **Szilassy testv.** Csőtörtök este 6^{1/2}—7. a legszivesebben fogadlak mindnyájatokat. — **K. Krlyné.** A Singer és Wolfner kiadásában jelen meg kettő is. (Andrást ut 10.) — **Fleischmann Erzsi.** Már ez a név ilyen alakban előfordult. Vagy más nevet, vagy más formát válassz. — **M. L.** Az igazság erősebb a méltányosságnál. *Aránylag* sikerült a bíró nem vehet tekintetbe. A fiúnak elégtételére szolgálhat különben az, hogy már tiszta magyar gyermekkel is versenyre szállhat. A másiktól csak akkor szólhatok, ha olvastam. — **Cséry Ilonka.** Igen jól esett olvasnom a hü vonzódásnak ezt a különösen szeretetre méltó nyilvánítását. — **Súlyom-Fekete Vilmos.** A vers, melyet nem egészen szabatosan közlesz, nagyon ismeretes, valamint a török-görög tréfa is. A középső meg fog jelenni. — **Nékám István.** Közlésed érdekes: néhai **Orosz Ádám**, eger-szalóki pap, az *»Életképek«* cz. régi szépirodalmi lapban megjelent *»ige nélküli beszélyke«* írójá, az ő költő barátjához (*Pájer Antalhoz*) ki neki rossz dinnyét küldött, a következő levelet intézte: *»Zöld földökön nőtt, őt ökrödön jött ötször többszörözött (25) zöld tökötöt köszönöm.«* — **Több levélről a jövő számban.**

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére:
Herczeg Albert és Ilonka gyűjtése: 2 frt 60 kr.
(*Egyes adakozók:* Apa 20 kr., anya 10 kr., Berta néni 10 kr., Herczeg testv. 20 kr., Izsák testv. 10 kr., H. R. 10 kr., B. J. 10 kr., Lázár Antal 15 kr., Winhofer Ede 15 kr., Korányi Jenő 20 kr., Biacs Vilmos 15 kr., Grünwald Zsiga 30 kr., Grünwald Rella 20 kr., Deutsch Sámuel 20 kr., Stern Gyula 20 kr., N. N. 15 kr.) *Masjon Márta és Vili* 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.